

Rom 11, 21

21: For om Gud ikke sparte de naturlige grenene, kan det være at han ikke sparer deg heller.

Så forferdelig farlig er selvsikkerhet, stolthet og selvtilfredshet, at det altså drev apostelen til å advare så sterkt som dette verset taler til oss. Legg merke til at han skriver dette til de kjære brødrene i troen. Han taler i kap. 1: 7 om hvor herlig de er benådet, og sier de "er Guds kjære, kalte og hellige". Nå sier han at de må huske på at det kan gå like ens med dem, at de faller under Guds vrede som jødene, og blir forkastet. Og han antyder at disse, som riktignok ikke hadde mottatt så store tegn og løfter som jødene, måtte innse at dette like godt kunne skje med dem. For om Gud ikke sparte de naturlige grenene, sier han - de som opprinnelig stammet fra den kjære roten; Abraham - når Gud handlet så forferdelig med dem, at de falt i overmot og vantro, - kan det være at han ikke sparer deg heller.

Jødene var naturlige grener i det edle oliventreet (v. 24). Det var de som først og fremst hadde del i pakten med Abraham. Og likevel, når de falt i egenrettferdighet og vantro, var det ingen ting som kunne hjelpe dem; verken det at de var arvinger fra den utvalgte stammen, eller deres herlige gudstjeneste og mange ofre. Gud forkastet dem likevel, som avbrutte grener. Pass da på, du som kom fra et vilt oliventre, men ble innpodet i treet med den roten de en gang tilhørte! At ikke din stolthet og selvsikkerhet skal føre den samme dommen over deg, så du også blir saget av og forkastes. Dette er apostelens budskap her.

Dette er jo en alvorlig formaning som apostelen gir de første kristne. Da forstår vi hvor forferdelig farlig det er når vi begynner å vurdere oss og vår kristendom opp mot andre som åpenbart sporer av, eller er falt. Da siger selvsikkerheten og egenrettferdigheten inn, og vi er blitt bedre enn andre -! Kanskje det ikke er akkurat jødene vi "måler oss" mot, og føler oss bedre enn. Det kan være andre villfarne mennesker, eller til og med brødre i troen, men som vi synes har mindre kunnskap og tro enn vi har selv. For det er slik det foregår. Og dette er ikke bare den verste, men også den farligste synden. Vi kan få nåde og hjelp for alt annet ondt, hvis bare vi får nåde til å leve i en fattig og våken ånd, og i troen holder oss ved nådestolen. Men selvsikkerhet og egenrettferdighet er noe som står så skarpt i strid med nåden, og gjør at Gud selv blir vår motstander. "For Gud står de stolte imot, men de ydmyke gir han nåde" (1Pet 5: 5). Og når Gud "står imot" noen, da er det forbi med dette mennesket, uansett hva det så måtte forsøke seg med - hvis det da ikke på ny ydmyker seg under Guds veldige hånd. Gjør det ikke det, men kanskje isteden nå vil "begynne på nytt" og vokte seg mot fall, så vil det være forgjeves. De kommer til å falle, for nå setter Gud selv snarer for dem (v. 8-10). Derfor er det utelukket at noe som helst menneske kan nå lykkelig fram til det salige målet, hvis de er selvsikre og egenrettferdige, så de ikke frykter for sitt eget hjerte og Herrens dom.

Når Paulus her sier: "Frykt!", så mener han selvsagt ikke å si: Vær uten trøst og fred i Kristus, vær aldri helt sikker på Guds nåde! Nei, det er ikke trelldommens ånd (kap. 8: 15) apostelen vil vi skal ha, men denne gudfryktige ånd ("sønnefrykten") som opphøyer Herrens rettferdighet, og er redd for å miste den store skatten som vi eier bare av nåde. Til å "frykte" på denne måten formaner også apostelen Peter. Han sier: "Og når dere påkaller Faderen, han som uten å gjøre forskjell dømmes etter enhver gjerning, så ferdes med frykt (gudsfrykt) all den tid dere er utlendinger her" (1Pet 1: 17). Og Paulus taler andre steder konkret til dem som fristes i den selvsikkerheten som ligger nærmest vår tekst; at kristne mennesker til de grader blir opptatt med andres villfarelser at de glemmer sine egne svakheter. I Gal 6: 1 sier han: "Brødre, hvis et menneske blir grepet i en overtredelse, skal dere som er åndelige vise en slik til rette med en ydmyk ånd. Og pass deg selv, så ikke du også blir fristet".

Sammenhengen her viser at det er akkurat når vi ser på andres fall og synder, at vi selv er i fare for å glemme vår egen fattigdom. Og dermed i overmot og selvtilfredshet har syndige holdninger overfor de som er falt. Dette ser vi ofte i virkeligheten. Mang en kristen levde et lykkelig kristenliv helt til han i overmot og med et hardt dømmende hjerte falt i synd i forholdet til en bror som hadde falt. Og da kommer han selv til å gå inn i et ennå større fall. Det er akkurat denne faren apostelen advarer så sterkt mot. Måtte vi alle passe oss i tide!

Men ut fra dette burde vi jo også lære hvor ynkelig og usselt hvert eneste menneskehjerte er. Her antyder jo Paulus i teksten vår at selv de hellige i Rom kunne falle i denne fristelsen, og opphøye seg i overmot over de ulykkelige jødene. Disse troende i Rom levde jo i den første apostoliske tiden, mens Kristi rike ennå var i sin ungdoms kraft. Likevel kunne altså apostelen frykte at noe slikt kunne skje med dem! Og hva hadde så disse omvendte hedningene å opphøye seg på? Paulus sa jo i kap. 9: 30 at de "jaget ikke en gang etter rettferdighet" - da de mottok evangeliet og rettferdigheten av bare nåde. Likevel kunne de alt nå finne på å opphøye seg, disse "Guds kjære, kalte og hellige".

Ja, hva skal vi si til det Paulus vitner om seg selv i 2Kor 12: 7? Han sier at selv han var så fristet til å bli hovmodig på grunn av nåden i de høye åpenbarelsene, at Gud måtte sende ham en "torn i kjødet, en Satans engel", for at han ikke skulle opphøye seg. Og grunnen til at han ble fristet til hovmod, var til og med en nådens ufortjente gave; dette at han "ble rykket inn i den tredje himmel", dvs. at han hadde hatt en helt spesiell opplevelse av Guds nåde. Dette var jo ikke noe han hadde fortjent, men bare en nåderik, ufortjent gave. Likevel ble han fristet til å opphøye seg! Tro da aldri at det finnes noen større fromhet verken hos deg selv eller hos de mest hellige. Men lær av dette at selv de mest forferdelige syndene kunne friste de største hellige. Finnes det kanskje noen større synd enn når en benådet synder blir hovmodig - hovmodig på grunn av noe som ikke på noen måte er noe han har fortjent? Paulus fortsetter i samme tone, og sier: